

Arrest

**nr. 64 563 van 11 juli 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Harelbeke, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Harelbeke van 24 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2011 met referentnummer 6078.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 november 2010, in functie van zijn in België verblijvende Spaanse vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 21 februari 2011 nam de burgemeester van de stad Harelbeke de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. In deze beslissing wordt verzoeker tevens een bijkomende termijn toegekend om een attest van onvermogen, bewijzen van stortingen uit het verleden en bewijzen van inkomsten van de gevestigde over te maken.

1.3. De burgemeester van de stad Harelbeke nam op 24 maart 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 30 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 12/11/2010 door [A. R.] [...] geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

X Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“1.

Artikel 2 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoeker:

“niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.”

3.

Dat evenwel deze motivering duidelijk noch afdoende is waardoor er schending is van de motiveringsplicht en van verzoekers rechten van verdediging !!!

Door verweerder wordt immers op geen enkele manier gemotiveerd waarom verzoeker zich niet in de voorwaarden zou bevinden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger.

Dat door verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag bewijsstukken werden neergelegd, waaronder een verklaring op eer van zijn vader, kadastraal attest (Spanje), ...

Dat door verweerder in geen geval in de weigeringsbeslissing wordt weergegeven welke bewijsstukken door verzoeker werden neergelegd en waarom de door verzoeker effectief neergelegde bewijsstukken, niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoeker wel degelijk “zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger”.

5.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder nu geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken ter staving van zijn aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en evenmin werd gemotiveerd waarom deze door hem neergelegde stukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoeker "zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger."

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het eerste middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schending van het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het eerste middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994. z.p.; R.v.St. nr. 39.750. 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet – naar behoren – worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden.

Artikel 52 §3 van het K.B. dd. 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

"§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Aan verzoeker werd bij het indienen van zijn aanvraag op 12.11.2010 uitdrukkelijk gemeld dat hij nog volgende stukken diende voor te brengen: attest van onvermogen, bewijzen stortingen in het verleden, bewijzen inkomsten gevestigde.

Aangezien verzoeker 'na afloop van drie maanden' - zoals hoger bepaald - deze stukken niet had voorgebracht, werd door de gemachtigde van de burgemeester geheel terecht geoordeeld dat verzoeker 'niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.'

Verzoeker verwijst naar stukken die hij na deze termijn nog heeft voorgebracht, doch deze stukken kunnen uiteraard geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel conform de wettelijke en reglementaire bepalingen werd genomen.

De overwegingen vervat in de bestreden beslissing, waarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag wordt vermeld, laten verzoeker voldoende toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag door de burgemeester van de stad Harelbeke werd geweigerd.

De verwerende partij merkt verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

Zoals hoger reeds toegelicht, heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende bepaling om tijdig alle documenten voor te brengen.

Het valt dan ook niet in te zien hoe er enige onzorgvuldigheid aan het bestuur kan worden verweten, temeer nu verzoeker er reeds bij zijn aanvraag op 12.11.2010 uitdrukkelijk op werd gewezen welke stukken hij diende voor te brengen.

Verzoeker was dus afdoende in de gelegenheid om alle feitelijke informatie te verschaffen die hij wenste te geven, en zijn aanvraag met nuttige elementen en stukken staven.

Derhalve dient te worden besloten dat de burgemeester van de stad Harelbeke, op basis van de hem beschikbaar gestelde informatie, met kennis van zaken kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing (zie ook R.v.V. nr. 2.023 dd. 27.09.2007).

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Tevens werd de beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige - juridische en feitelijke - motieven gemotiveerd.

In casu heeft de burgemeester van de stad Harelbeke geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht inclusief.

2.3. Er dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 november 2010, in functie van zijn in België verblijvende Spaanse vader, een aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Aan verzoeker werd op 22 februari 2011 een beslissing van de burgemeester van de stad Harelbeke van 21 februari 2011 ter kennis gebracht, waarin hem expliciet gevraagd werd om voor 21 maart 2011 bijkomende bewijsstukken over te maken, met name een attest van onvermogen, bewijzen van stortingen in het verleden en bewijzen van inkomsten van de gevestigde. Verzoeker maakte in antwoord op deze vraag volgende documenten over aan het bestuur:

- een verklaring van de Werkloosheidsdienst van het A.B.V.V. Harelbeke waarin wordt geduid welke uitkeringen zijn vader in de periode maart 2010 tot en met januari 2011 heeft ontvangen;
- een attest waaruit blijkt dat van verzoeker geen gegevens zijn opgenomen in de nationale databank van het kadaster in Spanje;

- een verklaring op eer van de vader van verzoeker die stelt dat verzoeker te zinnen laste is maar dat hij hiertoe geen bewijzen van stortingen kan voorleggen omdat verzoeker altijd met zijn broers in Spanje – en in België – heeft gewoond.

In de thans bestreden beslissing, waarbij verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt slechts overwogen dat verzoeker *“niet binnen de gestelde termijn [heeft] aangetoond dat hij [...] zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.”* De motivering van de bestreden beslissing laat evenwel niet toe te begrijpen welke overtuigingsstukken zouden ontbreken.

Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen voorhoudt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker *“niet binnen de gestelde termijn”* de vereiste stavingsstukken heeft overgemaakt dient nogmaals te worden benadrukt dat verweerder op 22 februari 2011 een beslissing van 21 februari 2011 aan verzoeker ter kennis bracht waarin hij aangaf dat verzoeker nog tot 21 maart 2011 de tijd had om deze stukken aan te brengen en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op 24 februari 2011 reeds beschikte over de stukken waarvan hij in zijn nota met opmerking stelt dat ze niet tijdig werden neergelegd. De loutere vermelding dat verzoeker *“niet binnen de gestelde termijn”* de vereiste stavingsstukken heeft overgemaakt is, gelet op het feit dat verzoeker de bijkomende termijn die verweerder hem meedeelde respecteerde – en zelfs wanneer dient te worden vastgesteld dat deze bijkomende termijn werd toegekend met miskenning van hetgeen voorzien is in artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen –, in casu niet afdoende. De motivering van de bestreden beslissing laat immers niet toe te begrijpen waarom verweerder meent dat hij de aanvullende termijn die hij zelf toekende niet meer diende na te leven.

De Raad stelt dan ook vast dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Harelbeke van 24 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK